

РЕШЕНИЕ

№ 4467

гр. София, 05.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3541** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационната жалба на Министъра на икономиката и председател на Междуведомствената комисия за експортен контрол и неразпространение на оръжията за масово унищожение, подадена чрез юрк. С., против решение от 13.10.2022 г., постановено по НАХД № 12317/2020 г. по описа на Софийския районен съд, с което е отменено наказателно постановление № НП - 1/28.08.2020 г., издадено от Министъра на икономиката и председател на Междуведомствената комисия за експортен контрол и неразпространение на оръжията за масово унищожение. Наведени са доводи за незаконосъобразност на решението по съображения за неправилно прилагане на материалния закон - касационно основание по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК във вр. с чл. 63в от ЗАНН. Сочи се, че данните, фактите и обстоятелствата, които трябва да съдържа наказателното постановление съгласно чл. 57, ал. 1, т. 3-5 от ЗАНН са подробно описани в наказателното постановление. Твърди се, че при трансфер на изделия не се извършва митнически контрол, където да бъде отразена дата на навлизане на територията на Република България и съответно датата може да бъде потвърдена само от получателя на стоката. Поради тази причина в АУАН и в наказателното постановление не е

посочена конкретната дата на извършване на нарушението. Това от своя страна не променя обстоятелството, че дружеството е нарушило разпоредбите на чл. 10, ал. 8 от ЗЗХОКТХВТП. Претендира се отмяна на обжалваното решение. Прави възражение за прекомерност на евентуално заявеното от ответника адвокатско възнаграждение.

Ответникът - „Лабимекс“ ЕООД, чрез пълномощника си адв. И., в отговор на касационната жалба и в с.з. излага доводи за неоснователността ѝ. Моли да бъде оставено в сила решението на районния съд, като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на разноски пред касационната инстанция.

Представителят на С. градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София - град, X-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо.

В хода на производството пред Софийския районен съд от фактическа страна е установено следното:

С писмо от 27.01.2020 г. на дирекция „Международно контролирана търговия и сигурност“, Министерство на икономиката от „Лабимекс“ ЕООД е изискана ежегодна справка за осъществяван внос и износ през 2019 г. на вещества от Приложения 1, 2 и 3 на ЗЗХОКТХВТП.

В отговор на това от дружеството е представена декларация вх. № 26-Л/07.02.2020 г. От същата е установено, че дружеството е извършило четири трансфера от Б. за територията на България на химическо вещество Триетаноламин (Triethanolamine), CAS № 102-71-6, попадащо в Приложение 3 на ЗЗХОКТХВТП.

Междуведомствената комисия е разгледала декларацията на неприсъствено заседание и взела решение от страна на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) да бъде извършена проверка по представените данни, като резултатът бъде изпратен на Междуведомствената комисия.

За резултата от проверката Комисията е уведомена от ДАНС с писмо от 25.06.2020 г. Установено е, че „Лабимекс“ ЕООД, [населено място] е подавало единствено годишна декларация за извършваните дейности с гореописаното химическо вещество, но не е подавало изискуемите документи за всяка отделна сделка. С оглед тези констатации на дружеството е съставен АУАН № 001 от 31.07.2020 г. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не е депозирано писмено възражение срещу АУАН.

Въз основа на съставения АУАН е издадено наказателното постановление, предмет на производството пред Софийския районен съд, с което на основание чл. 10, ал. 8 и чл. 26, ал. 1 ЗЗХОКТХВТП на „Лабимекс“ ЕООД е наложено административно

наказание „имуществена санкция“ в размер на 15 000 /петнадесет хиляди/ лева за извършено нарушение на чл. 10, ал. 8 ЗЗХОКТХВТП респ. чл. 4, ал. 4 от Наредба № 16-437.

За да постанови решението си, районният съд е посочил, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които сами по себе си са самостоятелно основание за отмяна на обжалваното наказателно постановление, тъй като водят до накърняване правото на защита на привлеченото към отговорност лице. Съдът е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на наказателното постановление са допуснати нарушения на разпоредбите на чл. 42, ал.1, т. 1 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, доколкото в нито един от двата акта не е посочено кога, на коя дата и колко трансфера е извършило дружеството, което не дава възможност да се определи кога именно е възникнало и задължението за представяне на изискуемите документи. Липсва задължителен реквизит в наказателното постановление, а именно: не е посочена датата на извършване на нарушението, а това е датата, на която е извършен инкриминирания трансфер. Отделно от това, районният съд е приел и че е нарушена разпоредбата на чл. 18 от ЗАНН.

Решението е правилно.

Изцяло се споделя извода на районния съд, че в хода на административнонаказателната процедура са допуснати съществени процесуални нарушения, обосноваващи отмяната на наказателното постановление.

Съгласно чл. 10, ал. 8 от ЗЗХОКТХВТП, при трансфер от и за територията на Република България за и от държава от Общността на химически вещества от приложения № 2 и 3 българското физическо или юридическо лице е длъжно в 7-дневен срок преди извършването на трансфера да представи в Междудуведомствената комисия документи при условия и по ред, определени с наредба на министъра на икономиката. Така разписаното в разпоредбата означава, че изискването към лицето се отнася за всеки един предстоящ трансфер, т. е. за всяко едно предстоящо пренасяне на съответното вещество от или на територията на държавата, като изпълнението на самото задължение е обвързано с конкретен срок от 7 дни преди извършване на трансфера. Следователно, за да има яснота относно момента, към който е възникнало задължението за уведомяване и представяне на изброените в закона документи, респ. за да се прецени дали е налице административно нарушение, поради неизпълнение на това задължение в посочения срок, следва да са ясни и датите на осъществените трансфери.

В случая нито в АУАН, нито в наказателното постановление е посочено кога, на кои дати/дата са извършени твърдените трансфери, съответно към кой точно момент е възникнало задължение за наказаното дружество да представи изискуемите документи. Последното е от съществено значение и за изясняване на датата на нарушението по чл. 26, ал. 1 вр. чл. 10, ал. 8 от ЗЗХОКТХВТП. Касае се за нарушение, изразяващо се в бездействие, но това бездействие е съставомерно, респ. наказуемо, ако задължението да се представят изискуемите документи не е изпълнено в 7-дневен срок преди осъществяване на трансфера. Обвързването на задължението по чл. 10, ал. 8 от ЗЗХОКТХВТП, съотв. по чл. 4, ал. 4 от Наредба № 16-437/04.05.2007 г. с определен срок сочи, че нарушението по чл. 26, ал. 1 вр. чл. 10, ал. 8 от ЗЗХОКТХВТП може да бъде осъществено на конкретна дата, а не в определен период, а такава дата в акта и в наказателното постановление не е посочена, като последното изрично се

признава от касатора.

Конкретното посочване на датата на нарушението е абсолютно необходим реквизит на АУАН и наказателното постановление, тъй като чрез него се описва и индивидуализира нарушението и се очертава предмета на доказване. Датата на извършване на нарушението е елемент от обективната му страна и има съществено значение, както с оглед възможността на лицето, посочено като нарушител, да организира защитата си, така и с оглед осъществяването от съда на контрол за спазване на сроковете по чл. 34 от ЗАНН.

Настоящата инстанция изцяло споделя извода на районния съд, че допуснатите в случая нарушения при провеждане на административнонаказателната процедура са съществени, тъй като ограничават правото на наказаното лице да осъществи адекватно правото си на защита.

За пълнота на изложението, съдът счита, че по същество нарушението не е доказано за визирания в наказателното постановление период на неговото извършване - 2019 г. Това е така, защото санкционната норма на чл. 26, ал. 1 от ЗЗХОТХВП е въведена с измененията на закона, обнародвани в ДВ, бр. 63 от 2019 г., в сила от 09.08.2019 г., поради това и обективно за дружеството е било невъзможно да изпълни вмененото му задължение от законодателя, понеже към част от периода (от 01.01.2019 г. до 09.08.2019 г.) вмененото му нарушение не е било скрепено със съответната законово предвидена санкция. Нормата е част от законодателството ни от 09.08.2020 г., до който момент неизпълнението на задължението по чл. 10, ал. 8 от ЗЗХОТХВП не е било наказуемо. След като в периода 2019 г. се твърди да е извършено нарушението, той следва и да бъде доказан като начална и крайна дата, което обаче не е сторено от страна на АНО.

Споделя се изводът на въззивна инстанция за допуснато нарушение на разпоредбата на чл. 18 от ЗАНН. Административният процес е строго формален и изискванията на закона следва да бъдат изпълнявани точно. Чл. 18 от ЗАНН повелява, че за едно административно нарушение се налага едно наказание, при няколко нарушения се налага и изтърпява наказание за всяко едно от тях поотделно. Неизпълнението на това изискване на закона съставлява съществено процесуално нарушение, обуславящо отмяната на наказателното постановление, както правилно е приел районният съд.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактичката обстановка и не са налице основанията на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила като правилно.

При този изход на спора и на основание чл. 63д от ЗАНН, основателна се явява претенцията на ответника по касация за присъждане на направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение. Касаторът Министерство на икономиката следва да бъде осъдено да заплати на „Лабимекс“ ЕООД направените в производството разноски. Представен е списък с разноските по делото в размер на 2100 лева адвокатско възнаграждение. Направеното възражение от страна на ответника по касация за прекомерност на адвокатското възнаграждение по настоящото производство е основателно и в съответствие с разпоредбата на чл.78, ал. 5 от ГПК и чл. 8, ал. 1, във вр. с ч. 7, ал. 2, т.3 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът намалява размера на

разноските за адвокат от 2100 лева на 1750 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ от АПК и чл. 222, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 13.10.2022 г., постановено по НАХД № 12317/2020 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Министерство на икономиката да заплати на „Лабимекс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от Д. Х., разноски по делото в размер на 1750 /хиляда седемстотин и петдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.